

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ
ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਬੁਧੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ:-ਜਵਾਬਦਾਤਾ
1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1936.

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1894 ਦਾ 1) ਐੱਸ.ਐੱਸ. 4, 17 ਅਤੇ 48- ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ - ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਮੋੜਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮੋੜ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਮੋੜਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੂਜੀ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6134-40B(1)-60/17967/17974 ਅਤੇ 6134-41B(1)-60/17974, ਮਿਤੀ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੁਚੀਆ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੈਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਆਰਡਰ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.- ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ, ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਐਕੁਆਇਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ?

ਗੁੜਗਾਓਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਬੱਲਬਗੜ੍ਹ ਤਹਿਸੀਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮਾਜੇਸਰ ਦੀ 53 ਏਕੜ 6 ਕਨਾਲਾਂ ਅਤੇ 3 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ, ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਏ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਮੋਟਰਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ" ਲਈ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4 ਅਤੇ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੁਰੰਤ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ" ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ "ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਬੋਝਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ" ਹੋਣ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ। ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਰਥਨ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਇੰਡੀਅਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਟੂਲਸ ਕਾਰਪੋਰੇਟਿਨ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ ਬਾਕਸ ਨੰ. 3025 ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪਲਵਲ ਨੂੰ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵੀ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਸੀ) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਇਹ ਹਦਾਇਤ ਕਰਦਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪਲਵਲ, ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਥੇ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ। ਇਸ

ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਟੂਲਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਅਨੁਸੂਚੀ C, 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ 53 ਏਕੜ 6 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 3 ਮਰਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ 20 ਏਕੜ 1 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 19 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਆਇਰਨ ਅਤੇ ਸਟੀਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਮੈਸਰਸ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੀਲ ਫਾਊਂਡਰੀ ਫੋਰਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਮੈਨਕੋ ਬੇਵਲ ਗੀਅਰ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਅਤੇ ਸੀ.ਆਈ. ਕਾਸਟਿੰਗ ਯੂਨਿਟ ਅਤੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਗੇਅਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 33 ਏਕੜ 4 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 4 ਮਰਲੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਰਕਬੇ ਸਬੰਧੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ, 1962 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 2 ਸਤੰਬਰ 1960 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਅੰਤਰਾਲ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ- ਰਾਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਕਿ ਬੀ.ਬੀ. ਘੋਸ਼ ਅਤੇ ਰਾਏ ਜੇਜੇ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਅਨੁਲਿਆ ਚਰਨ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ "ਕਾਲੀਘਾਟ ਪਹਿਲੀ ਲੇਨ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਿਗਮ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਪੰਨਾ 877 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ "ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ"। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵੱਲੋਂ ਜਨਤਕ ਘਾਟ ਲਈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਅਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, "ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।" ਬੈਂਚ ਨੇ ਲਛਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਦਰਭੰਗਾ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੋਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਕਰੀ ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮੋੜਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ।

ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ (ਮੁੱਖ ਜੱਜ ਸਰ ਫਰਾਂਸਿਸ ਮੈਕਲੀਨ, ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਹੈਰਿੰਗਟਨ ਜੇ.ਜੇ.) ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਕੁੰਡੂ ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਕੋਂਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਲਈ ਸਕੱਤਰ ਰਾਜ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਵਰੇਜ ਡਿਪੂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ

ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੀਵਰੇਜ ਡਿਸਚਾਰਜ ਡਿਪੂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ।" ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਮੈਕਲੀਨ ਦੁਆਰਾ ਪੰਨਾ 249 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਣਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕੁਆਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਡਾਇਵਰਸ਼ਨ ਸੀ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਬੈਚ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ"। ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ *ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਕੁੰਡੂ* ਦੇ (3) ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਢਲਾ ਸਵਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇਛੁੱਕ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ 1962 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ 1960 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਤਰਕ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 48 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਐਕੁਆਇਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕੁਆਇਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਬਾਕੀ ਦੇ ਵਿਵਾਦਾਂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਲਟਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ ਨੰਬਰ 51 ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਨਾ ਤਾਂ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੇਤੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਜਾਂ ਖੇਤੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ" ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1956 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 47 ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ

ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬੋਝਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਜਾਂ ਕਾਸ਼ਤਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਐਕਵਾਇਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਐਕਵਾਇਰ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ "ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਪੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ... ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਨਤਕ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(1) A.I.R. 1927 Cal. 847

(2) I.L.R. (1891) 18 Cal. 99

(3) 18 Cal. L.J. 244

ਨੋਹਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।